

[Niels Andersen.]

er baggrunden for, at jeg er ængstelig for gennemførelsen af denne lovgivning for landbrugets vedkommende.

Til det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen, der talte en del om ejendoms-skatte, vil jeg sige, at hvis man ikke betaler det forbrug, som det offentlige nu engang har, gennem ejendoms-skatte, må man betale det gennem indkomst-skatte, og jeg tror ikke, det bliver billigere for landbruget, hvis man f. eks. pålægger landbrugets tjenestefolk at betale indkomst-skatte. Man kan lige så godt se i øjnene, at de skatter, der skal betales, det forbrug, som det offentlige har, skal udredes af produktionen på den ene eller den anden måde. Man kan ikke bare overvælte skatten; landbruget kommer til at betale alligevel i den sidste ende.

Det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen gjorde gældende, at det var uhyre svært at skabe en større afsætning. Ja, det er jeg klar over; det bliver svært, men der er trods alt og har i de sidste år været bestræbelser i gang, som har givet resultat, og der er ikke tvivl om, at vi skal videre ad den vej. Når jeg pegede på den vej, var det for at være positivt indstillet over for muligheden af en større indtjening for landbrugserhvervet.

Det ærede medlem hævdede, at landbrugserhvervet ikke havde nogen indflydelse på omkostningsniveauet. Det vil jeg nu sætte et meget stort spørgsmålstegn ved. Når landbruget kan komme med et samlet krav om indførelse af hjemmemarkedspriser og andre planøkonomiske ordninger, kan landbruget også samlet stille krav om, at det skal have ligestilling med landets øvrige erhverv. Derfor burde landbrugserhvervet nok samle sine kræfter om dette krav fremfor at stille krav om planøkonomiske ordninger.

Når det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen stiller mig det spørgsmål, på hvilken måde landbruget skal få sin løn forøget, vil jeg gerne over for det ærede medlem pointere, at den selvstændige erhvervsdrivendes vilkår jo netop adskiller sig fra lønmodtagerens derved, at han har svingende indtægter. De mennesker, som vælger at være selvstændige erhvervsdri-

vende, enten det nu er landbrugere, industridrivende eller handlende, undergiver sig frivilligt de vilkår, som erhvervet nu engang giver dem, og det kan resultere i svingende indtægter — i modsætning til lønmodtageren, der har sin løn nogenlunde sikret i forhold til pristalsberegningen. Derfor vil jeg svare, at det, landbruget kan gøre for at sikre sin løn, er at skaffe erhvervet ensartede vilkår med andre erhvervsgrupper.

Til det ærede medlem hr. Poul Møller, som mener, at det nu er for sent at græde for mit vedkommende, vil jeg bemærke, at jeg ikke tidligere har haft lejlighed til at sige noget om spørgsmålet, ikke på dette sted i alt fald. Det er første gang, jeg har lejlighed til at give udtryk for, hvad jeg mener om det foreliggende lovforslag; jeg sidder ikke i regeringen, og derfor kan jeg ikke se, det er for sent for mig at græde. Derfor håber jeg at vinde tilslutning til mine synspunkter i folketinget, og kan jeg ikke det — kan jeg sige til det ærede medlem — ønsker jeg ikke at gå ind for lovforslaget. Det er vel det, det ærede medlem ønsker jeg skal give udtryk for.

Det ærede medlem hr. Poul Møller anstillede nogle betragtninger vedrørende tjenestemandslønningerne, idet han udtalte den opfattelse, at de ikke i særlig høj grad indgår i landbrugets omkostningsniveau. Heroverfor vil jeg gøre gældende, at der er mange landbrug her i landet, som overhovedet ikke berøres af den direkte lønudgift til medarbejdere, fordi de selv klarer arbejdet. Husmandsbruget er i høj grad baseret på, at det er familien, der klarer bedriften. Men tjenestemandsløven bidrager væsentligt til at danne det omkostningsniveau, vi har, og som gælder også for husmandsfamilien, det omkostningsniveau, som vi har holdt noget igen på. Jeg fremførte sidste år i forbindelse med lønforhandlingerne med tjenestemændene, at jeg meget vel kunne gå med til, at tjenestemændene skulle have en rimelig løn, men at lønnen ikke burde stige i en hurtigere takt end produktionen. Jeg vil gerne lægge det høje ting på sinde, at man ikke gennemfører en lovgivning, som medfører, at lønudgiften stiger i hurtigere takt end produktionen, for så får man inflation og udhuling af kronen,